

Gã

Gã lại đến tìm Linh. Cứ rảnh là gã đến tìm Linh. Không rủ Linh nhậu nhẹt. Cũng không hấn tẩn tĩnh. Cũng không muốn làm gì xấu với Linh.

Gã chỉ muốn tâm sự với Linh.

Tâm sự?

Thật buồn cười.

Gã năm nay 28 tuổi. Nhưng nhìn gã, ai cũng đoán gã ngoài 30. Đầu tóc bù xù. Tóc mái để dài, lòa xòa sang hai bên mặt. Có khi thì túm lại phía sau. Đôi mắt hơi đục sâu sau hàng lông mày sâu róm. Thân hình ốm nhom với những ngón tay gầy guộc. Gã có thói quen là luôn khoác một chiếc áo Jack đã sờn màu bên ngoài. Chiếc áo của gã ngoài việc có vô vàn thứ túi kì quái ra thì trông quá cũ kĩ. Trong những chiếc túi ấy, ngoài màu vẽ, cọ và mấy tập giấy thì chẳng có gì khác.

Có người nó gã là nhà thơ. Có người nói gã là họa sĩ.

Dù là gì, Linh vẫn không thích gã.

Linh biết gã trong một lần gã say mềm. Gã say mềm tại quán rượu trên đường về nhà Linh nhưng lại không đem tiền trả. Gã bị xô ngã. Gã bị chửi rủa. Gã thảm hai vô cùng. Không hiểu sao, mấy thứ chuyện vớ vẩn đó, thường ngày chẳng bao giờ Linh quan tâm. Hôm ấy, Linh lại trả tiền cho gã. Rồi sau đó, thỉnh thoảng, gã lại xuất hiện trong quán café Linh làm. Gã luyện thuyên đủ thứ. Lúc thì đọc thơ. Lúc thì vẽ. Lúc thì cả buổi bốn năm tiếng đồng hồ chỉ một ly café rồi ngồi nhìn Linh làm việc. Tan làm, gã lại lẻo đẻo theo sau Linh về tận nhà. Rồi biến mất.

Linh phát rồ lên với gã. Mỗi lần gã đến quán, mọi cười lại rúc rích cười. Linh chỉ biết im lặng. Mặc gã. Linh nhớ có lần, Linh đã cáu với gã. Linh đuổi gã biến đi. Linh xé tất cả những bức vẽ gã tặng Linh trước mặt gã. Gã không nói gì, đôi mắt sâu hoắm nhìn Linh, trừng trừng. Gã lầm lũi ra về. Một tuần. Rồi hai tuần. Gã biến mất. Sang tuần thứ ba, gã bỗng trở về. Rồi Linh tùy ý gã

muốn làm gì thì làm, không quá phiền Linh là được. Dẫu sao, lần ấy, Linh cũng thấy có lỗi với gã. Nghe nói trước đây, gã yêu một cô, si mê lắm. Cô ta cũng yêu gã. Nhưng cuối cùng, vì giàu sang, cô ta bỏ gã. Bỏ cả tập thơ. Bỏ cả giấy bút. Để mình gã bơ vơ. Từ đấy, gã bỏ trường, bỏ lớp, chỉ dạy mấy đứa nhỏ trong xóm học thêm vẽ, đủ tiền sống và thỉnh thoảng uống rượu. Hay cà phê. Nói vậy chứ uống nhiều, gã cũng nợ người ta miết.

Gã buồn cười lắm. Gã mê Linh. Gã mê Linh đến điên dại. Không phải chỉ vì lần Linh cứu gã. Mà bởi từ sau lần ấy, gã hay theo Linh đến quán cà phê Linh làm. Rồi gã mê cái cách pha cà phê của Linh. Đằm say. Nhẹ nhàng. Chậm rãi. Từng giọt. Tí tách. Tí tách. Gã luôn thích Linh đun một khay nền phía dưới để giữ ấm cho ly cà phê của hân, dù đông hay hè. Gã chỉ Linh cả cách pha cà phê phin 1 với phin 4 sao cho ngon và đậm đà nhất mà không quá đắng ngắt. Rồi có lần gã cũng lặn lội tận đâu nhờ ai mua cà phê đen chính hiệu Buôn Mê về cho Linh pha. Ngon hơn hân cà phê thường. Khi Linh chăm chú làm việc, gã luôn bắt thật nhanh những khoảnh khắc Linh đang mài mê pha cà phê. Gã đòi Linh dán một bức nơi góc nhỏ lụp xụp, có phần hơi tối, chỗ Linh chuyên đứng pha cà phê. Linh không đồng ý. Gã dỗ. Cái mặt gã như xị ra. Gã hờn giận Linh như một đứa trẻ, mỗi lần Linh nhìn gã. Hôm sau, gã đến quán, mặt như đứa trẻ bắt được kẹo. Gã cười toe, mua tặng Linh một đĩa hồng rồi để thêm bốn câu thơ ngắn vào góc bên phải bức tranh: “Chiều nay bóng em về trên ngõ – Thấp thoáng tà áo sau rặng tre – Bắt gặp mắt tôi trong nắng biếc – Bên lên nhìn nhau em khẽ cười”. Linh cười. Cái gã dở dở này. Trông thế mà cũng lẳng mạn ra trò đấy chứ. Mỗi tội, Linh vẫn không thích gã.

Có nhiều lần, gã làm thơ rồi kẹp một bông hồng hay một nhành hoa nào đấy để trước cổng nhà Linh. Linh chỉ đọc rồi lại tủm tỉm cười. Một với gã thật đấy. Thời đại này, vẫn còn thơ với thần. Nhưng kể ra, Linh đọc cũng thấy hay hay, sến sến. Linh có khá nhiều người thích. Cũng đã trải qua một vài mối tình. Nhưng cuối cùng, cũng chẳng đi đến đâu. Tự nhiên gặp gã ngô ngố này. Cũng thật buồn cười. Tự nhiên Linh nghĩ, nếu mình mà thích gã thì sao nhỉ? Mặt trời chắc sẽ mọc đằng Tây mất. Rồi Linh cười phá lên như điên.

Dần dần, hình như Linh cũng quen với sự xuất hiện vật vờ của gã bên cạnh. Đặc biệt sau cái lần Linh bị tụt huyết áp, gã đưa Linh về rồi chăm sóc rất chu đáo. Rồi cả lần Linh bị giật trộm túi xách, gã đã giúp Linh lấy lại cái túi với

bao nhiêu giấy tờ quan trọng. Tự nhiên, Linh thấy không ghét gã nữa. Gã khá tốt. Chỉ là hơi lụy tình. Mà thôi, kệ gã đi. Linh nghĩ về gã làm gì chứ. Linh ở bên ngoài kia có biết bao người thích.

Hôm nay, Melody không thấy gã. Không biết gã đã biến đi đâu. “Chắc chỉ vài tuần gã lại đến thôi”. Linh nghĩ. Nhưng hai tuần, ba rồi bốn, năm, sáu. Sáu tuần không thấy gã. “Thôi thì cũng kệ”. Linh nghĩ. Nhưng nói vậy, tự nhiên Linh cũng lại cảm giác có cảm xúc gì đó, rất khó tả. Gã không đến. Không còn những bức vẽ đủ các biểu cảm pha cà phê của Linh. Không còn những bài thơ sến sẩm làm Linh cứ cười mãi trên đường đi làm nữa. Đường như sự vật vờ bên Linh của gã cũng đã thành một thói quen nào đó với Linh rồi.

Và rồi, gã biến mất. Lần này có lẽ là hoàn toàn, sau ngày Linh chính thức nhận lời yêu Dương. Dương đẹp trai, hào hoa, lãng tử. Linh rất nhanh chóng đã bị Dương cuốn hút. Dương, từ phong thái, cử chỉ, cách ăn nói, đều khiến Linh điêu đứng. Không phải Linh chưa từng gặp những người đàn ông phong trần như vậy tại Melody. Nhưng Dương quyến rũ đến khó chối từ. Dương có cái vẻ hấp dẫn của một người đàn ông từng trải. Rất mạnh mẽ. Nhưng cũng rất sâu sắc và đầy chân thành. Với một gương mặt góc cạnh điển trai, hai hàng râu quai nón và một bờ vai chắc nịch, Linh đã bị cuốn vào cái vẻ lịch lãm, phong trần của Dương từ đấy. Linh yêu Dương. Yêu bằng cả tình yêu của một cô gái đang độ trưởng thành: bằng sự từng trải vừa phải và bằng cả chút ngây ngô sót lại thời son trẻ. Tổn thương của những mối tình cũ, Linh tìm cách lấp đầy hết cho Dương. Linh quên con ngõ nhỏ có Melody từng gắn bó với Linh đã năm năm. Linh quên cả Melody. Linh quên cả cái gã đại khờ không tỏ tình bao giờ mà chỉ suốt ngày làm thơ, vẽ tặng Linh, suốt ngày theo Linh đến Melody chỉ để uống một ly cà phê mà ngồi cả ngày. Dương như đưa Linh đến một chân trời mới. Với bao hứa hẹn. Linh thuộc về Dương mãi mãi. Người đàn ông phong lưu này sẽ che chở hết cuộc đời Linh. Linh nghĩ.

Linh trở lại Melody. Melody sau một năm vẫn vậy. Vẫn cái dáng liêu xiêu với một vài bộ bàn ghế xộc xệch trong con ngõ nhỏ bên đề Chèm hiu quạnh, thoang thoảng buồn. Vẫn mùi cà phê quện lòng người giữa phin 1 và phin 4 hòa lẫn nhau theo tỉ lệ 1:1. Vẫn bức tranh chì đã cũ vẽ vội Linh đang pha cà phê bên góc phải kèm bốn câu thơ Linh vẫn cho là “sến sẩm”. Chỉ khác mỗi người pha chế mới, thay Linh. Linh dáo dác tìm quanh. Cũng không biết

mình muốn tìm gì nhưng Linh nghĩ có một hi vọng nào đó. Hi vọng một điều gì đó xuất hiện.

Linh ngồi lặng trong quán cà phê đã-từng-cho-là-của-riêng-mình nửa tiếng. Linh không biết mình đang mong chờ điều gì. Linh chợt nghĩ đến hai câu thơ của Hàn Mặc Tử: “Thuyền đậu trên bến sông trăng đó – Có chờ trăng về kịp tối nay?”. Con người ta, đi xa quá, liệu quay lại có còn kịp?

Lê những bước chân lang thang nặng nề trên bến Chèm, gió thổi bay những sợi tóc lòa xòa trên mặt Linh. Một năm không phải quá dài nhưng cũng không quá ngắn để làm phai đi độ xuân sắc của cô gái đã 25 tuổi như Linh. Linh tự thấy mình già hơn trước rất nhiều.

Có tiếng sáo thổi. Linh giật mình quay ra. Là gã. Chính là gã chứ không phải ai khác. Mái tóc gã dài xòa sang hai bên mặt. Vẫn chiếc áo Jack sồn bạc khoác ngoài. Vẫn đôi tay gầy guộc đang cầm giấy vẽ, chì. Gã nhìn Linh với đôi mắt đục trường trường rồi buồn thẳm. Đôi mắt sâu, chạy dài những dòng suy tư sau hàng lông mày rậm. Cái buồn ảm đạm soi đến tận cõi vô tận. Linh vẫn nhớ đôi mắt ấy. Vẫn cái đôi mắt một năm trước ám ảnh Linh khi Linh xé bỏ những bức vẽ. Linh bật khóc. “Tôi chỉ sợ không gặp được anh nữa. Tôi chỉ muốn nói với anh là...là...tôi đã trở về rồi...”. Linh nghẹn lại. Gã tiến lại, lôi trong túi áo khoác ra một bức vẽ. Bức vẽ được hoàn thành cách đây 20 phút, khi Linh còn thần thờ trong quán cà phê lúc này. “Tôi vẫn ở đây. Đợi em”.